

מסורת הש"ס

(א) זכרות לה: יומא ע'.
 (ב) יומא שס זכרות יג: מיר
 7. סנהדרין ע': [זכרות
 מה:] (ג) [ציומא וצמיר
 וסנהדרין וזכרות וזמא
 מלת ועצד וכן בזכרות וזמא
 איתא למקדש לוקא ועי'
 חוס' שס ד"ה וזמא],
 (ד) [פ"צ ה"ב:] (ה) [פפרק
 שמי דמעשה שס וכן בפפרק
 דהכא], (ו) דלמי לפעם דלא.
 כ"ל, (ז) [קדושין מט:],

הגהות הב"ח

(ח) גמ' מ"א דכולהו
שילקי: (ז) רש"י ד"ה
ודלמא שכר: (ג) ד"ה
דה"ל למימר:

גליון הש"ס

[illegible]

רבינו חננאל

והא תירוש חמרא הוא
וקר לוי אכילה. מיכן
ששחיה בכלל אכילה.
דחנין ודלמא וזו אכילה
אכילה ע"י אנגירון כלומר
במחשבל כגון אנגירון
קדירה. אנגירון מ"א
מאסטרון מ"א.
דכולא סלקי. והיין
מתבשל עממא. והא
למישטש חמרא דכרבי
ונתתה הסק ככל אר
תהא נפשן וגו' ואימא
דבילא קעילית. והניא
דכל דבילא קעילית ושטה
דבש חולב ונכנס למקדש
ושכר חיובי. כל אר
רוב כר מניין בלתי
ביה מיין ושכר לוי חומץ
ע"י יוחזק פשוט וזו שטה.
אבי מספא דקדוש רחמי שחיה.

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כג.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"א מהלכות
ציאת מקדש הלכה ז
סמג לאוין ס:

תורה אור השלם

1. וְנִתְּתָה הַכֶּסֶף בְּכֹל
אֲשֶׁר תֵּאֵדָה נִפְשְׁךָ בְּבִקְרֹ
וּבִצְאָן וּבְיִין וּבִשְׂכָר וּבְכֹל
אֲשֶׁר תִּשְׁאַלְךָ נִפְשְׁךָ
וְאָכַלְתָּ שֵׁם לִפְנֵי יְיָ
אֱלֹהֶיךָ וּשְׂמֹחַת אֶתָּה
וּבִיתְךָ: דְּבָרִים יד כו
2. מִיִּין וּשְׂכָר וְיִין חֲמִץ
יִין וְחֲמִץ שְׂכָר לֹא יִשְׁתֶּה
וְכֹל מִשְׁרֵת וְעִנְבִּים לֹא
יִשְׁתֶּה וְעִנְבִּים לֹחִים
יִשְׁבִּישׁ לֹא יֹאכַל:
במדבר ג ו

מוסף רש"י

[illegible]

יבינו חננאל (המש)

באכילה ושתייה כי הדר
חמר שלא אשתמי
אכילה שבעה אחריה
עליה. אילו אמר
ששתה שלא אשתה
מי חייב תורתו. ופריך רבא
מנתי' בנזק דאמר של
השתה (שלא אשתה)
והדר אמר לא אוכל דכין
דאקמינה לשתיה קמי
אכילה לא אמרי' והוא
בכלל שתייה היא כר.
ואסיקנא אלא לעולם
דקתי' (ל) וסיפא כתיב
דאמר שבעתי שלא אוכל
הדר אמר שבעה שלא
אשתה ריבין דהדר אמר
שלא אשתה לי ודעתה
בא לא אוכל דנשבע
עליה אכילה גרידא היא:
א"ר אשי קא אנן נמי
נשבעא שבעה שלא אוכל
ואכל אוכלין שאני
ורייך רב רלא מפנה:
שבעה שלא אוכל פל
חטים פשעוין כל
כוסמין ואכל חייב על כל
חתם וחתם. ואקשינן
רדבא האי דפרשי פל
חטים פשעוין ופת
כוסמין למיפטר נפשיה
פשיע דחת פשעוין פת
שבעת שבעל וזעיל וכו'.
ודחי א"כ איהו כר
לשטן) לומר פת חטים
(ורבנא) וסוכמין פת
למה לי. דחיי א לא תגא
בפת חר. ואמאי הוה
י פת שרי כר. ודאקמי

ה'א תירוש חמרא הוא. והדלמא הנודר מן המירוש אסור בכל מיני מתיקה ומומה ציין צפרק בתרא דיומא (דף עו: וס') פריך לה ומשני צנדרים הלן אחר לשון בני אדם: **גמרא** שבר שבר מנזיר. וא"ת לר' יהודה דמחייב צאכל דביילה קעילית ונכנס למקדש ולא גמר שבר שבר מנזיר מנ"ל דשתייה בכלל אכילה וי"ל דנפקא ליה מסבירא דכחל לעיל לא נמי גבי מקדש דוקא לא גמר שבר שבר לפי שהכתוב תלה צטירוף הדעת כדכתיב (ויקרא י') להצדיל ולהורות ולפיכך סבירא הוא קלת לרבות שאר משכרים אצל לענין מעשר יליף שפיר מנזיר וכן משמע קלת דלאיכא דהיינו דמחייב צאכל דביילה קעילית דמחייב יהודה מחייב דגמר שבר שבר מנזיר והשתא נמי לא תיקשה אדגמר שבר שבר מנזיר לינף ממקדש דהתם שאני דסבירא הוא כדפרישית אצל אין לפרש לתומרא מקשי' דהא כי ילפינן נמי מנזיר ע"כ דביילה קעילית נקחת בצסק צממא דהא פרי מפרי וגדולי קרקע הוא ועי"ל דר' יהודה יליף דשתייה בכלל אכילה כדילף צירושא למי' מדכתיב וכל דל לא תאכלו ואי צשקס * והתניא (תוספתא פ"ב דטהרות) דס שקס אינו לא אוכל ולא משקה אלא כמו שהוא והתורה קראה אותו אכילה: **שבר** מנזיר. וא"ת אמאי לא משני הכא לא מניא חמרת דשבר היינו דביילה קעילית דמיין אגב צקנו נפקא דלמא דפ' כח מערצין (שערי צדק דף יט: וס') דאי כח רחמנא בשבר ה"א דביילה קעילית אין יין אגב צקנו לא כתב רחמנא יין אגב צקנו משמע כ"ש דביילה קעילית ואייתר קרא דבשבר לתמד משהחמין וע"כ דהיכי דריש התם מצבקר אגב עורו ומצאנן אגב גימתי ומציין אגב צקנו ומצבקר תמד משהחמין והא כריכי לפרש כדרשם התם מה הפרט מפורש פרי מפרי כו' וממה נפשן צריך תרי פרטי דאי כתב רחמנא בקר ה"א צעלי חיים אין גדולי קרקע לא ואי כתב ציין ה"א גדולי קרקע אין צעלי חיים לא דהכי מנצרינן בפ"ק דקדושין (דף יז:.) גבי הענקה וי"ל דהתם מייחור דבייתין קדריש פרטי והכא דריש שבר דליטריך תתם למדרש צ"ת דבשבר לביילה קעילית ומה צריך ציבוי מפורש היינו דביילה קעילית הא משמע הכא דאי לאו שבר הכא הוה דרשינן ואפ"ה חשיב טפי מתמד שהחמין והכא דביילה שאינה מעורבת מדמרצין התם תמד משהחמין ואמר רחמנא ואכלת וי"ל דכיון ומשבר אי נמי ואכלת לא קאי אריבויא מדע דלא קאי אקנקן ועור נא לא חזי לאכילה אלא שורין אותו במים ושומין: **ב"א** איצטרך לאשמועינן שהיה לאו בכלל אכילה וי"ל דא"כ ה"א למיתני שצועה כלל אכילה דשפ"ה הוא בכלל אכילה אינו חייב אלא אחת כמו אצל דר' יהודה אכילת אכל ושתה * אפי' שמה אינו נמי דמינו דחילא (דף כד:) גבי שצועה שלא אוכל תאנים וחזר ואמר שלא דלמר שצועה שלא אשתה צרישא גלי אדעתיה דכי אישתבע לא אוכל תחלה גלי אדעתיה: **אכילה** בבב"ש שתייה לא אמרי'. (ה) משכר לרבות שאר משכרין ואמר רחמנא אל תשת אלנא אכילה שאר משכרין דמשקים כתביה א"נ שבר לא איירי אלא במשקין סבירא מידי דהו' אהן: **דלמא** צמיפשו נפשיה מאחרנייתא שצועה שלא אוכל סתם כיון שצין צלצו לאסור עמנו אלא צאלו דהיינו היכא דכלב קותר נפש שמואלא צפיו לא היכא דאין קותר לאו לגלות ועולם דלמיפטר נפשיה מאחרניי קצעי:

ודלמא על ידי אניגרון. שהוא מין מאכל דתניא בזוספתא דביה"ט
הביאו לפניו אניגרון ואכסגירון ועליהן פלפלין שמוקים ורגילין
לחתם לתוכן יין דתניא בזוספתא דדמאי או תרומת יין לתוך
האניגרון ואכסגירון: **מיא דסילקא.** תבשיל של תרדן: **מיא דכולהו**
שנקי. שלקות של ירק: **מיד דמשכר.**
כלומר דרך שכרות: (א) **דלמא.** ושכר
דקרא לאו איין קאי אלא דביה"ט
קעילית קאמר שהיא משכרת. קעילית
על סם מקומה: **אף אן נמי טניא.**
דשמה בכלל איכילה: **מסני' נמי**
דיקא. דשמה בכלל איכילה: **ודלמא**
למפיטר נפשיה מאחרנייהא קאמר.
אחמאי קאני חייב על לא אחת ואחת
דלמא האי דפריש להו לאו לאפשי
בצבצבות קאמי אלא למפיטר נפשיה
בצבצבועה מדברים אחרים דאי אמר
לא אוכל סתם היה נאסר בכל
האוכלים: **ה"ל.** שלא אוכל חטין
ושעורים ובוסמין וכי אמר פת פת
לחלק: **ודלמא לגוס.** כלומר אי אמר
הכי הוה משמע שלא יהא כוסס
חטין כמות שהן אכל הפת היה
אוכל: (א) **ה"ל למימר פת חטין ושל**
שעורין. דכיון דאמר ושל אפת קאי:
ודלמא

אלא אחת א"ל אביי אלא מאי שתייה בכלל אכילה
שלא אוכל ושלא אשתה ואכל ושתייה חייב שתיים
איתסר ליה בשתייה כי אמר שלא אשתה אמאי
אשתה תרי זימני מי מייחייב תרתין אמר ליה התם
והדר אמר שלא אוכל דשתייה בכלל אמר
בכלל שתייה ליתא אבל אמר שבועה שלא
אוכל ושתייה מאי אינו חייב אלא אחת אי הכי אדת
אוכל ואכל ושתייה אינו חייב אלא אחת
אוכל ושלא אשתה אינו חייב אלא אחת וכל שכן
לעולם כדקתני ושאיני הכא כיון דאמר שלא אוכל וד
גלי אדעתיה דהך אכילה דאמר אכילה גרידא היא
נמי דיקא שבועה שלא אוכל ואכל אוכלין שאין
משקין שאין ראויין לשתייה פטור הא ראויין חייב
שלא אוכל קאמר דלמא דאמר תרתין שבועה שלי
אשתה: שבועה שלא אוכל ואכל פת חמין
וגפשיה מאחרנייתא קאתי הוה ליה למימר חמין וש
לכום דהוה ליה למימר פת חמין ושעורין וכוסמין וד
שעורין וכוסמין לכום דהוה ליה למימר פת חמין וש

[illegible]

יין חמוץ שכר לא ישתה. מה להלן שתיית יין אף כאן שתיית יין. ואתא רבא לפרושה הא דר' חייא ממתני' ודחי ליה אביי מיפא דמתני' שבעה שלא אוכל ושלא אשתה ואכל ושתה חייב שחים. (איתא) כיון דאמר שלא אוכל אתסרן ליה

(א) נראה דל"ל כדקתני סיפא דאמר שבעה שלא אוכל וכו'.

•